

חרצית הבר הקטנה / ע"פ רבקה דוידית. לפעוטות. בחרה והקלידה: אביגיל דובני

היה הייתה פעם חרצית קטנה שחייה בבית קטן וחשוך מתחת לפני האדמה. יום אחד, נחה החרצית הקטנה בביתה החשוך שמתחת לפני האדמה. והכל היה שקט מסביב. פתאום, שמעה דפיקות על גג ביתה "טיפ-טיפ-טף" ... "מי שם?" שאלה החרצית הקטנה.

"אני הגשם. ואני רוצה להיכנס" ענה קול מטפף. "לא!, אינך יכול להיכנס" ענתה החרצית הקטנה. שוב שמעה דפיקות על חלונה "טיפ-טיפ-טף" ... "מי שם?" שאלה החרצית הקטנה. "זה אני הגשם ואני מאוד רוצה להיכנס". "לא!, אינך יכול להיכנס" ענתה החרצית הקטנה. וחזרה לנוח בביתה החשוך שמתחת לפני האדמה. הכל היה שקט מסביב.

פתאום, שמעה קול רוחש ולוחש על גג ביתה "שש-שש-ששה" ... "מי שם?" שאלה החרצית הקטנה. "אני קרן שמש" ענה קול עליז ורך "אני רוצה להיכנס". "לא!, אינך יכולה להיכנס" ענתה החרצית הקטנה.

שוב שמעה קול רוחש לוחש על חלונה "שש-שש-ששה" ... "מי שם?" שאלה החרצית הקטנה. "זו אני קרן שמש" נשמע אותו קול עליז ורך "ואני מאוד רוצה להיכנס". "לא!, אינך יכולה להיכנס" ענתה החרצית הקטנה. וחזרה לנוח בביתה השקט והחשוך שמתחת לאדמה.

אך לפתע, שמעה דפיקות ורחשים "טיפ-טיפ-טף" ו-"שש-שש-ששה" ... "מי שם?" שאלה החרצית הקטנה. "זה אנחנו, גשם וקרן שמש", "קרן שמש וגשם" נשמעו הקולות יחדיו, "אנחנו רוצים להיכנס, רוצים להיכנס!" "נו טוב" ענתה החרצית הקטנה, "אם שניכם יחדיו, אתן לכם להיכנס".

השקה הגשם את החרצית הקטנה במים זכים וצלולים. וקרן שמש ליטפה ועטפה אותה באור חם ונעים. אז, אחזו גשם וקרן שמש בחרצית הקטנה ונשאו אותה מעלה מעלה מעל לפני האדמה. הרימה החרצית הקטנה את ראשה וראתה שהיא נמצאת בשדה גדול ורחב ומלא פרחים צבעוניים. היא הצמיחה גבעול ועלים ירוקים ופרח צהוב יפה להפליא. והייתה מאושרת בין כל הפרחים.

הפקעת מתעוררת / לא ידוע. לצעירים. בחרה והקלידה: אביגיל דובני

חורף, גשם רוח. ובאדמה דממה. נום-נום-נים, כולם ישנים, זרעים ובצלים פקעות וגרעינים. פקעת אחת הייתה שקועה בשינה עמוקה. והנה, יום אחד - טיפ-טיפ-טיפ טיפות של גשם, טיפ-טיפ-טיפ טיפות של גשם. "מי כאן דופק על חלוני, מי מעירני משנתי, מי מפריע בחלומי?". "זה אנו טיפות הגשם. אנא פתחי לנו". "הניחו לי, רוצה אני לישון שינה עמוקה". לא עבר זמן רב ושוב - טיפ-טיפ-טיפ טיפות של גשם, "טיפ-טיפ-טיפ טיפות של גשם. מי כאן דופק על חלוני, מי מעירני משנתי, מי מפריע בחלומי?". "זה אנו טיפות הגשם. אנא פתחי לנו. הגיע הזמן לקשט הר וגיא, הגיע זמן לפרוח ודי!". אך הפקעת המשיכה לישון, רצתה עוד לחלום. הגשם לא ויתר ודפק חזק יותר ויותר.

יום אחד הרגישה הפקעת טיפה של מים על שפתה. ואותה, מבלי ששמה לב, שתתה. טעימים המים לעצמה אמרה והחלה שותה בלי הפסקה. הייתה צמאה מאוד ולגשם קראה: "רדנה עוד ועוד". והגשם, טיפ-טיפ-טיפ מטפטף ללא הרף. הפקעת שתתה ושתתה, השמינה ותפחה עד שאת עיניה פקחה. הביטה ימינה, הביטה שמאלה, הביטה למעלה הביטה למטה - "מה רב החושך באדמה. חושך ודממה וקר כאן נורא".

אז, התמתחה הפקעת ויד קטנה החלה שולחת - מעלה מעלה, דחפה דחפה, הדרך היא קשה, דחפה דחפה ו... הופ... עלה קטן מן האדמה בקע. הציץ העלה ימינה, הציץ שמאלה הציץ למעלה, הציץ למטה - "שמש ואורה בשמים, על העשב טיפות מים". באו קרני השמש ונשקו לעלה. באו טיפות הטל ושרו: "עלה רך גדל וצמח". קרא העלה בשמחה ואמר: "מה טוב ומה נעים בין עשבים ודשאים, בין קרני האור החמות, בין טיפות הטל הזוהרות". גדל העלה הירוק ולאדמה לא שב.

ראתה הפקעת כי העלה לא חזר. ועוד יד קטנה מעלה מעלה שלחה - דחפה דחפה, הדרך היא קשה, דחפה דחפה ו... הופ... עוד עלה קטן מן האדמה בקע. הציץ העלה ימינה, הציץ שמאלה הציץ למעלה, הציץ למטה - "שמש ואורה בשמים, על העשב טיפות מים". באו קרני השמש ונשקו לעלה, באו טיפות הטל ושרו: "עלה רך גדל וצמח". קרא העלה בשמחה ואמר: "מה טוב ומה נעים בין עשבים ודשאים, בין קרני האור החמות, בין טיפות הטל הזוהרות". גדל העלה הירוק ולאדמה לא שב.

ראתה הפקעת כי גם העלה השני לא חזר ואמרה: "כעת הגיע זמן לשלוח את האוצר". ומתוך האדמה טיפס מעלה מעלה, ניצן סגור ומסוגר ובתוכו חבוי אוצר. באו קרני השמש ונשקו לו, באו טיפות הטל ושרו לו: "ניצן סגור הפתח הפתח, והאוצר יפרח!".

פתח הניצן כפותיו ופרח נפלא נגלה בין עליו. כלנית אדומה, כלנית יפיפיה. הביטה הכלנית ימינה, הביטה שמאלה, הביטה למעלה, הביטה למטה וראתה כי עומדת היא בשדה, לבדה, ואין חבר לידה. מיד קראה: "עורו, עורו פרחים עורו, עורו חברים", אז יצאו כלניות רבות מן האדמה - אדומות, ולבנות סגולות וורודות. כלניות צבעוניות קישטו את השדות, ההרים והגאיות. וכל האנשים, הילדים והחיות, שמחו בהן מאוד.

הילד הרך עוזר לחיפושית / לא ידוע. לצעירים. בחרה והקלידה: אביגיל דובני

בארץ רחוקה, בכפר קטן בבקתה חמימה, גרה משפחה. בבוקר קיץ חמים, עת השמש זרחה במרום ושלחה אל העולם קרניים מאירות וחמימות, התעוררו הציפורים על העצים, נייעורו הנמלים ונחפזו לעבודתן, התעוררו גם הכבשים בדיר ולאחו יצאו. התעורר גם הילד הרך, פקח עיניו, מתח ידיו, צחצח שיניו ולעצמו חשב - השמש מאירה, השמים כחולים אצא לי לטייל, לראות נופים יפים. ודאי אפגוש חברים. הכינה לו אימו תרמיל ובו בקבוק של מים, פת של לחם ופירות רעננים. נשא התרמיל על כתפו, חבש כובעו ויצא לדרכו.

הלך בשביל, הלך והלך, נזהר שלא לדרוך על הפרחים, ופתאום בצד השביל ראה חיפושית קטנה הפוכה על גבה. רגליה נעות לכל הכיוונים. מיד רכן אליה ובעדינות עזר לה להתהפך. הודתה לו החיפושית ושאלה: "לאן פניך?" ענה לה הילד: "יצאתי לטייל, לראות נופים יפים, השמש מאירה והשמים בהירים". שאלה החיפושית: "האוכל לבוא איתך?" ודאי, ענה הילד, הניח את החיפושית על כף ידו וכך המשיכו השניים בשביל. הלכו והלכו, עד אשר הגיעו ליער.

וביער, למרגלות אחד העצים התרוצץ לו סנאי וחיפש אגוזים. היה זה סנאי קטן, זנבו ארוך - חיפש אגוזים וחיפש, אך לא מצא והחל לבכות. "אל תבכה" אמר הילד, אני אעזור לך. חיפשו בין העצים, חיפשו בין ענפים ולבסוף מצאו שלושה אגוזים. הודה הסנאי לילד ושאל: "לאן פניך?" ענה לו הילד: "השמש מאירה והשמיים בהירים, יצאתי לטייל לראות נופים יפים", ואתה מוזמן להצטרף אלי. שמח הסנאי, קפץ אל כתפו של הילד וכך המשיכו שלושה - הילד הקטן, החיפושית על כף ידו והסנאי על כתפו. הלכו והלכו, עד אשר מן היער יצאו ואל ההר הגבוה טיפסו.

טיפסו וטיפסו, כאשר לפתע הבחין הילד בציפור כחולה אשר פסקה ממעופה ועל שיח התיישבה. התקרב וראה, הציפור חלשה ועייפה, הוציא מתרמילו את בקבוק המים, שפך אל כף ידו והשקה את הציפור העייפה. התרוננה הציפור, הודתה לו ושאלה: "לאן פניך?" ענה לה הילד: "השמש מאירה והשמים בהירים, יצאתי לטייל, לראות נופים יפים", ואת מוזמנת להצטרף אם את רוצה. שמחה הציפור התעופפה והתיישבה על כתפו השנייה.

וכך המשיכו הארבעה - הילד הקטן, החיפושית על כף ידו, הסנאי על כתף האחת והציפור על כתף שנייה. כאשר הגיעו לראש ההר, מה יפה היה המראה אשר נפרש לעיניהם - שדות צהובים, כרמים ירוקים, נחל זורם ומימיו זכים, ובאופק הרחוק יכלו לראות את הים הגדול, הכחול ובו סירות מפרש שטות. ישבו הארבעה בצל עץ התאנה, אכלו מן הפירות ונהנו מן המראות.

בינתיים, החלה השמש שוקעת והארבעה יצאו בדרכם חזרה - הציפור והתעופפה אל קינה הנעים. הסנאי טיפס אל צמרתו של אחד העצים עם שלושת האגוזים. החיפושית חזרה אל ביתה החמים אשר מתחת לאבן בצד השביל. והילד אל ביתו חזר, שם חיכו לו בני המשפחה וישבו יחד לארוחה.

מעשה באפרוח שאהב לברוח / ע"פ ר. ספורטה. לפעוטות. עיבדה והקלידה: אביגיל דובני
(האפרוח בודק פעם אחר פעם את גבולות המסירות והאהבה האימהית)

היו היה אפרוח שאהב לברוח. אמר לאימו: אני בורח!
אמרה לו אימו: אם תברח - ארוץ אחריך ואשיגך שהרי אימך אני ואתה אפרוחי הקטן שאהבתי.

אם תרוצי אחרי אמר האפרוח הקטן - אהיה דג בים ואשחה חיש מהר, ואברח מפניך.
אם תהיה דג בים, אמרה לו אימו - אהיה דייגת ואדוג אותך!

אם תהיי דייגת, אמר האפרוח - אהיה סלע בראש הר גבוה, ולא תוכלי לעלות אלי.
אם תהיה סלע בראש הר גבוה אמרה אימו - אהיה מטפסת הרים ואטפס, ואטפס עד שאגיע
למקום שתהיה שם, ואתפוש אותך!

אם תהיי מטפסת הרים אמר האפרוח - אהיה חרגול ואסתתר לי בגן ולא תמצאי אותי.
אם תהיה חרגול ותסתתר בגן אמרה אימו - אהיה שומרת הגן ואמצא אותך!

אם תהיי שומרת הגן, אמר האפרוח - אהיה ציפור ואעוף ואברח מפניך.
אם תהיה ציפור ותעוף מפני, אמרה אימו - אהיה עץ ובלילה תרד על ענפי לישון!

אם תהיי עץ, אמר האפרוח - בלילה אהיה סירה קטנה, אשוט לי בנחל ואברח מפניך.
אם תהיה סירה קטנה, אמרה לו אימו - אהיה רוח, הנשוב בכך וארחף אחריך, ובכל מקום שתהיה,
שם אהיה גם אני!

אם תהיי רוח ותנשבי עלי, אמר האפרוח הקטן - אהיה ילד קטן ואברח לי לתוך בית אחד.
אם תהיה ילד קטן ותברח לך לתוך בית, אמרה לו אימו - אהיה אמא ואתפוש אותך ואחבק אותך
בזרועותיי ...!

"אוף" אמר האפרוח, אם כך, אשאר כבר בבית ואהיה האפרוח הקטן שלך!

מעשה באמא ארנבת ובדבורה גיבורה / ע"פ ר. ספורטה. הומור לפעוטות.

עיבדה והקלידה: אביגיל דובני

בוקר אחד יצאה אבא ארנב מן הבית והלך לעבודה. גם הארנבוניים הקטנים יצאו מן הבית והלכו לגן הארנבוניים. אמא ארנבת גם היא לקחה סל גדול ויצאה אל השוק. מה תקנה? קנתה ראש כרוב, שמה בסל ואמרה: "מן הכרוב הזה אכין סלט טעים לארוחת הצהרים". נשאה אמא ארנבת את הסל והלכה הביתה.

והנה ... מה זה? ראש בעל קרניים וזקן נראה מן החלון. נבהלה הארנבת ושאלה: "מי בבית?" נשמע קול עבה יוצא מן הבית: "אני התיש הגדול בעל הקרניים! הבית שלי! לכי מפה! אם לא - אנגח אותך בקרני!"

מיהרה אמא ארנבת אל החתול, ספרה לו את צרתה ואמרה לו: "חתול חתולי, בביתי יושב התיש הגדול בעל הקרניים וקורא: "בה-בה-בה ... שלי הבית!" עזור נא לי לגרש את התיש הרשע מביתי! מיאו ... ילל החתול - אני פוחד מפני התיש הגדול!

מיהרה אמא ארנבת אל הפרה, ספרה לה צרתה ואמרה: "פרה פרתי, עזרי נא לי לגרש את התיש הרשע מביתי! מו ... געתה הפרה - אני פוחדת מפני התיש הגדול!

הלכה לבקש עזרה מהחמור, הי-אה! נער החמור - גם אני פוחד מפני התיש הגדול!

הלכה לבקש עזרה מהסוס, הי הי הי! צהל הסוס - גם אני פוחד מפני התיש הגדול!

עמדה אמא ארנבת ובכתה ... עברה על פניה דבורה קטנה. זזום ... זזום ... אמא ארנבת, למה את בוכיה? זזום... זזום ... למה?

"איך לא אבכה? והתיש הגדול בעל הקרניים פלש אל ביתי בלי רשות ... כל היום הוא קורא: בה! בה! בה! שלי הבית! - הלכתי אל החתול ולא יכול לעזור לי. גם הוא פוחד מפני התיש. הלכתי אל הפרה, הלכתי אל החמור ואל הסוס. כולם פוחדים מפני התיש הגדול. "מי יעזור לי בצרה?"

ריחמה הדבורה הקטנה על אמא ארנבת ואמרה לה: "אל תבכי! אני אגרש את התיש הרשע! עפה הדבורה - ואמא ארנבת הולכת אחריה, כשהגיעו קרוב לבית קראה אמא ארנבת: "תיש רשע! צא מן הבית שלי!" קרא התיש בקול: "אני התיש הגדול בעל הקרניים! הבית שלי! בה! לכי מפה! בה! אם לא תלכי - אנגח אותך בקרני!" - עפה הדבורה ונכנסה אל הבית בעד החלון. זום זום זזום ... זזוז - עקצה את התיש באפו! בה! בה! נבהל התיש מאוד וברח במנוסה מן הבית. ברח, נעלם - ואיננו.

ואמא ארנבת לקחה את הכרוב, נכנסה הביתה אמרה לדבורה: "תודה לך דבורה גיבורה". אחר כך רחצה את הכרוב והכינה סלט נפלא. בצהרים חזרו הארנבוניים מן הגן, ואבא ארנב מן העבודה. ישבו כולם אל השולחן ואכלו סלט כרוב בהנאה רבה.

מאורת הארנבת / תרגמה מאנגלית: ל. שיפוני, עיבדה: אורלי זילברמן
בחרה והקלידה: אביגיל דובני. הומור לבוגרים.

בוקר אחד יצאה הארנבת מהמחילה שלה. בזמן שנעדרה, זחלה תולעת קטנטנה אל תוך המחילה כדי לנוח קצת.
כשחזרה הארנבת ראתה עקבות לפני פתח המחילה. היא נבהלה קצת וחשבה לעצמה "מעניין מי נמצא בביתי?"
אז קראה לתוך המחילה "יש מישהו בביתי?"
התולעת שמעה את קולה של הארנבת שהתגלגל בתוך המחילה ונבהלה גם היא, אבל החליטה שאותה לא יוציאו משם. היא קראה חזרה:
"אני מפלצת איומה,
אני בולעת הרים בשנייה,
בשבילי הים הוא סתם אגם,
אני המפלצת הכי חזקה בעולם".

הארנבת נבהלה והלכה לחפש עזרה. והנה **חתולה** מתלקקת בגינה, ניגשה הארנבת אל החתולה ואמרה לה:
"חתולה נקיה וחביבה, אצלי במחילה מפלצת איומה התנחלה,
אוייה מה אעשה? לאן אפנה בעת צרה? ביתי הקט בסכנה!
עזרי נא לי באומץ ליבך וציפורנייך החדות, לגרש את המפלצת האיומה אל השדות".

ניגשה החתולה עם הארנבת אל המחילה. ראתה את העקבות וקראה:
"יש מישהו בביתי?"
שמעה התולעת את קולה של החתולה, והחליטה להיות יותר נחושה,
הגבירה את שאגותיה וענתה:
"אני מפלצת איומה,
אני בולעת הרים בשנייה,
בשבילי הים הוא סתם אגם,
אני המפלצת הכי חזקה בעולם".

מיאו ... נבהלה החתולה ולארנבת פנתה:
"אני עסוקה את לא רואה? הפרעת לי בשעת המקלחת שלי, וחשוב מאד שאהיה נקייה! אני מצטערת, לא אוכל להגיש עזרה..."
אמרה וחמקה לה.

המשיכה הארנבת לחפש עזרה והנה פגשה **בתרנגול**. ניגשה הארנבת אל התרנגול ואמרה לו:
"תרנגול גאה ורם, אצלי במחילה מפלצת איומה התנחלה, אוייה מה אעשה? לאן אפנה בעת צרה? ביתי הקט בסכנה!"

עזור נא לי באומץ ליבך ונוצותייך הצבעוניות, לגרש את המפלצת האיומה אל השדות."

ניגש התרנגול עם הארנבת אל המחילה. ראה את העקבות וקרא:
"יש מישהו בבית?"

שמעה התולעת את קולו של התרנגול, והחליטה להיות עוד יותר נחושה, הגבירה את שאגותיה וענתה:

"אני מפלצת איומה,

אני בולעת הרים בשנייה,

בשבילי הים הוא סתם אגם,

אני המפלצת הכי חזקה בעולם."

קוקוריקו קרקר בבהלה התרנגול, כעכע בגרונו ואמר לארנבת בקול:
"עלי להכין את גרוני לשעת ההשכמה! אני מצטער, אך לא אוכל להגיש עזרה..."
אמר וחמק לו.

המשיכה הארנבת לחפש עזרה והנה פגשה **קיפוד**. ניגשה הארנבת אל הקיפוד ואמרה לו:

"קיפוד מתכדרר, אצלי במחילה מפלצת איומה התנחלה, אויה מה אעשה? לאן אפנה בעת צרה? ביתי הקט בסכנה!"

עזור נא לי באומץ ליבך ומחטייך הדוקרות, לגרש את המפלצת האיומה אל השדות.

ניגש הקיפוד עם הארנבת אל המחילה. ראה את העקבות ואמר:
"יש מישהו בבית?"

שמעה התולעת את קולו של הקיפוד, והחליטה להיות עוד יותר נחושה, הגבירה עוד את שאגותיה וענתה:

"אני מפלצת איומה,

אני בולעת הרים בשנייה,

בשבילי הים הוא סתם אגם,

אני המפלצת הכי חזקה בעולם."

נבהל מאד הקיפוד, מיד הכניס ראשו ואמר:
"קבעתי תור לספר, עליי לחדד את קוצי! אני מצטער, אך לא אוכל להגיש עזרה..."
אמר והתגלגל לו.

המשיכה הארנבת, כוחותיה כמעט כלו. והנה **צפרדע** מקפצת מרחוק:
"צפרדע שוכן בביצה, ידיד ותיק, אצלי במחילה מפלצת איומה התנחלה,

אויה מה אעשה? לאן אפנה בעת צרה? ביתי הקט בסכנה!

עזור נא לי באומץ ליבך וקפיצותייך הגבוהות, לגרש את המפלצת האיומה אל השדות."

ניגש הצפרדע עם הארנבת אל המחילה. ראה את העקבות ואמר:
"יש מישהו בבית?"

שמעה התולעת את קולו של הצפרדע, נבהלה מאד וחשבה לעצמה:
"מה זה? צבא שלם כבר עומד בחוץ", והחליטה להיות עוד יותר נחושה,
לקחה הרבה אויר, ובכל כוחה קראה:
"אני מפלצת איומה,
אני בולעת הרים בשנייה,
בשבילי הים הוא סתם אגם,
אני המפלצת הכי חזקה בעולם!!!"

הצפרדע המתין רגע וחשב, אחר כך לקח אויר מלוא ריאותיו
והחזיר קריאה:
"אני מפלצת איומה,
אני בולע הרים בשנייה,
בשבילי הים הוא סתם קשקוש,
ואני אמחץ אותך כמו יתוש!!!"

התולעת כל כך נבהלה עד שזחלה החוצה במהירות. עמדה לרגלי הארנבת
והצפרדע והחלה להתפתל בהתנצלות:
"אני כל כך מצטערת, לא התכוונתי, סליחה ...
רק רציתי קצת לנוח ... ! אנא סלחו לי. בבקשה!!"

הארנבת והצפרדע התבוננו מופתעים בתולעת, התבוננו זה בזו,
ובבת אחת אמרו לה: "בו-ו-ו-ו"
והתולעת נסה וברחה. (מצאה מחילה אחרת לנוח בה, שלא היתה שייכת לאף
אחד).

הודתה הארנבת לצפרדע שחזר בקפיצה אל הביצה. ונכנסה לנוח בשמחה בביתה.

הבית על הגבעה / נ. הראל, עיבדה: איריס חייט

בחרה והקלידה: אביגיל דובני

היו היו שני חברים טובים, **חמור וסוס**. שניהם גרו בארוה אחת גדולה, יחד עם הרבה חמורים וסוסים. יום אחד אמר החמור לסוס: "נמאסה עלי האורווה הצפופה הזאת, אני הולך מכאן".

"לאן אתה הולך?" שאל הסוס.

"אני הולך לבנות לי בית על הגבעה" אמר החמור "ואתה מוזמן לבוא סוס".
"נהדר" אמר הסוס - "אעזור לך, אני יכול לסחוב עצים על גבי בשביל לבנות את הבית".

"זוהי עזרה חשובה מאוד" אמר החמור, "בוא איתי ונבנה את ביתנו על הגבעה".

יצאו החמור והסוס מהאורווה והלכו בדרך. הלכו ודיברו על הבית שיבנו להם יחד על הגבעה. בדרך פגשו **אווזה**.

"בוקר טוב לך" אמרו.

"בוקר טוב לכם" ענתה האווזה, "לאן תלכו?"

"אנחנו הולכים לבנות לנו בית על הגבעה ואת מוזמנת להצטרף אם את רוצה".
"בשמחה" ענתה האווזה - "אני יכולה לאסוף עשב במקורי, ולסתום את הסדקים בקירות, כך לא יחדרו הרוח והגשם אל תוך הבית".

"זוהי עזרה חשובה מאוד" אמרו החמור והסוס, "בואי אתנו".

הלכו השלושה יחד, חמור וסוס ואווזה. הלכו ושוחחו על הבית היפה שיבנו להם על הגבעה. בדרך פגשו **כבשה**.

"בוקר טוב לך" אמרו השלושה.

"בוקר טוב לכם" אמרה הכבשה, "לאן תלכו?"

סיפרו לה השלושה. הצטרפה הכבשה ואמרה - "אני יכולה לרפד בצמרי את ריצפת הבית, כך יהיה לכולם נעים וחם".

"זוהי עזרה חשובה מאוד" אמרו השלושה, "בואי אתנו".

הלכו הארבעה יחד, סוס, חמור, אווזה וכבשה. הלכו ושוחחו על הבית היפה שיבנו להם על הגבעה. בדרך פגשו **תרנגול**.

"בוקר טוב לך" אמרו.

"בוקר טוב לכם" אמר התרנגול, "לאן תלכו?"

סיפרו לו הארבעה, הצטרף התרנגול ואמר - "אני אהיה השעון המעורר שלכם, בכל בוקר אקרא בקול ואעיר אתכם מהשינה".

"זוהי עזרה חשובה מאוד" אמרו הארבעה, "בוא אתנו".

הלכו החמישה יחד - סוס, חמור, אווזה, כבשה ותרנגול. הלכו ושוחחו על הבית היפה שיבנו להם על הגבעה. הלכו והלכו עד שהגיעו לראש הגבעה ומיד התחילו בעבודה.

הסוס סחב בולי עץ על גבו. החמור הרכיב את בולי העץ זה על זה, והקים את קירות הבית. האווזה סתמה את הסדקים שבקירות בעשב שאספה במקורה. והכבשה ריפדה את ריצפת הבית בצמר הרך שלה.

כשהתעייפו, שכבו כולם לישון ולמחרת בבוקר התעוררו לקול קריאת התרנגול והמשיכו לבנות את הבית. כך עברו ימים רבים. ועם בוא האביב, הבית על הגבעה היה מוכן.

העכבר והתפוח / ס. בטלר, תרגמה: נ. זרחי

בחרה והקלידה: אביגיל דובני

יום אחד ראה עכבר תפוח בשל ונחמד על עץ התפוח.
תפוח אדום ונוצץ שנראה עסיסי מאוד. חיכה העכבר לתפוח שיפול.

עברה תרנגולת - "שלום עכבר! מה אתה עושה?"
"אני מחכה לתפוח שיפול", אמר העכבר.
"זה רעיון" אמרה התרנגולת. "אחכה גם אני איתך"
חיכו העכבר והתרנגולת לתפוח שיפול.

עבר אווז - "שלום עכבר! שלום תרנגולת! מה אתם עושים?"
"מחכים לתפוח שיפול", אמרה התרנגולת.
"תפוחים זה מה שאני הכי אוהב", אמר האווז בגרגרנות.
"אחכה גם אני איתכם".
חיכו עכבר, תרנגולת ואווז, שהתפוח יפול.

עברה עז - "שלום עכבר! שלום תרנגולת! שלום אווז! מה אתם עושים?"
"אנחנו מחכים לתפוח שיפול", אמר האווז.
"תפוחים זה מה שאני הכי אוהבת", אמרה העז בזללנות. "אחכה גם אני איתכם".
חיכו עכבר, תרנגולת, אווז ועז שהתפוח יפול.

עברה פרה - "שלום עכבר! שלום תרנגולת! שלום אווז! שלום עז! מה אתם עושים?"
"אנחנו מחכים לתפוח שיפול", אמרה העז.
"בדיוק חשבתי על תפוחים" אמרה פרה מלקקת את שפתיה. "אחכה גם אני איתכם"
חיכו עכבר, תרנגולת, אווז, עז, פרה, כולם לתפוח שיפול.
הם חיכו, וחיכו, וחיכו ...

עכבר חיכה בסבלנות, אבל לפרה, לעז, לאווז ולתרנגולת לא היתה סבלנות.
הם חשבו מה אפשר לעשות שהתפוח יפול.

"אני אתרומם לצמרת ואפיל אותו" - אמרה תרנגולת. ורצה קדימה מנופפת
בכנפיה. אבל, בומס ... והיא נכשלה ונפלה על המקור.
"אני אגעגע עד שיפול" - אמר האווז. והוא פער את מקורו גע-גע-גע!
אבל התפוח לא זע.
"אנגח אותו עד שיפול" - אמרה עז. היא רצה ונגחה את העץ בכל כוחותיה
אבל התפוח לא זע.

"יש לי רעיון" - אמרה הפרה. והיא ניתרה מעלה ומטה על כל ארבעת טלפיה.
העץ רעד והתפוח התחיל להתנדנד. "כולם לנתר!" - קראה הפרה, מנתרת מעלה
ומטה. אווז ניתר מעלה ומטה. תרנגולת ניתרה מעלה ומטה.
העץ רעד והתפוח התנדנד אבל התפוח בכל זאת לא נפל.

בינתיים חיכה עכבר בסבלנות.
"בואו נלך", אמרה פרה ברוגז.
"זה בטח תפוח רקוב, או חמוץ", אמרה העז.
"או קשה", אמר אווז.
"או רך", אמרה תרנגולת.
ורק עכבר נשאר וחיכה.
פ ת א ו ם ב ו מ ס ...
והתפוח האדום והנוצץ נפל לארץ!
הוא לא היה רקוב, או חמוץ, או רך. זה היה התפוח הכי פיצוחי, הכי מתוק, הכי
עסיסי שעכבר טעם אי-פעם בעולם!

סיפור הזחל / ורד שטמפר (גרסה 1)

בחרה והקלידה: אביגיל דובני

(שיר פתיחה)

אביב הגיע, הגיע האביב, כחולים השמים, ירוק מסביב ...

בתוך שדה ירוק ירוק, על עלה ירוק ירוק, נחה לה ביצה קטנה ולבנה.
בתוך הביצה הקטנה - קטנטנה, התכרבל לו זחל קטן - קטנטן
וישן שינה עמוקה וחלם חלומות מתוקים, על שדות ירוקים.

התעורר! - קראו קרני השמש וליטפו את הביצה -
אך הזחל המשיך לישון שינה עמוקה.

התעורר! - קראו רוחות האביב ולחששו סביב סביב -
אך הזחל גם את שנתו.

התעורר! - קראו טיפות הטל ודפקו ודפקו על הביצה הקטנה.
אך הזחל ישן וחלם על שדות ירוקים, בהם אפשר לזלול עלים מתוקים, מתוקים.
ולפתע, נעור הזחל משנתו: "מישהו קורא לי לקום, הגיע הזמן לראות את העולם".

היה צפוף בביצה, חשוך בביצה וגם נעים וחם בביצה.
"אני רעב נורא. צפוף לי כאן, אני רוצה לצאת אל העולם".

אז הוא דפק ודפק ודפק - דפק ודפק ודפק x 3
התמתח ובקע מן הביצה.

"יה" - אמר הזחל והביט סביב סביב - הכל ירוק, ירוק.
הביט הזחל לכאן - והכל ירוק
הביט הזחל לשם - והכל ירוק
הביט הזחל קדימה - והכל ירוק
הביט הזחל אחורה - והכל ירוק
ואני כל כך רעב ...

ואז הוא החל לאכול:

אוכל ואוכל - זולל, אוכל ואוכל - זולל x 3

זולל זולל - וגדל, זולל זולל - וגדל x 3

עד שהזחל היה גדול מאוד ושמן מאוד ועייף מאוד.
הוא פיהק ופיהק ולא רצה לאכול עוד.
"אני כל-כך עייף שאני מוכרח לנוח עכשיו" אמר הזחל.

ואז הוא החל טווה:

מקורים של אור, מקורים של אור - שק שינה לי אתפור 3 x
ומאור השמש הוא טווה לעצמו שק שינה.
וכששק השינה היה מוכן, לא ראו את הזחל בכלל.
הוא נרדם בתוך שק השינה שלו והיה לגולם.

ישן הגולם שינה עמוקה, עמוקה וחלם על השדות הירוקים,
על אור השמש והפרחים.

"כבר גמרתי להיות, גולם בעל חלומות. זה הזמן להשתנות
אלי חופש כך לנהות. למחשקים אומר תודה. אל האור דרכי רוצה".

והנה נמלא הבית של הגולם באור עדין ורך -
מה רואות עיניו? מה צמח לו על הגב כשעצם עיניו?
כנפיים, עדינות וצבעוניות ... קחפ, קחפ קחפ ...

הוא עשה חור קטן בשק השינה -
הוציא כנף אחת - הוציא כנף שניה
הוציא מחוש אחד - הוציא מחוש שני

נפנף בכנפיים, נפנף ורפרף - נפנף בכנפיים ועף לשמים.

פרפר פרפר פרח חי - רד-נא מהר שב עלי ...

התעופף, התעופף, עד שהתעיף
ועל פרח צהוב בשדה ירד לו לנוח.
והפרח שר לו שיר:

(שיר סיום)

"זחל, זחל מתפתל ואוכל וזולל
כששבע שמיכה טווה
והלך לישון, עד יום ראשון.
כשלישון הוא גמר, נהפך לפרפר".

סיפור הזחל / דליה לפיד (גרסה 2)

בחרה והקלידה: אביגיל דובני

קרני השמש רכבו להם בעליזות על פני השמים הכחולים.
חשבה לה השמש: "כבר הגיע זמנו של האביב לבוא, אמא-אדמה ואני, בנביא את האביב ביחד".
אז הביטה השמש למטה וקראה: "אמא-אדמה, הביטי, הגיע הזמן שהאביב יגיע, עבודה רבה לפנינו".
אמא-אדמה הביטה דרך הרגבים הלחים, הרטובים ואמרה: "כן, באמת כבר הגיע הזמן שהאביב יבוא. את שמש טובה, תשלחי את קרני האור הזוהרות והחמימות שלך למטה אל האדמה. ואז נוכל להביא את האביב ביחד.

שלחה השמש את קרניה החמימות ואמא-אדמה עברה ממקום למקום ובכל מקום בו הניעה את גלימתה הרחבה - שתילים ירוקים ורכים הופיעו והרבה פרחים צבעונים כמו כוכבים זוהרים פתחו כותרתם אל השמש.
זחלים קטנים בקעו מן הביצים שלהם והחלו לאכול את עלי הצמחים. לשתילים לא היה איכפת, היו להם הרבה עלים. והזחלים גדלו ותפחו והיו שמנים מאוד.

זחל אחד, בא אל אמא-אדמה והתחיל לרטון: "זה לא הוגן, לשתיל יש פרחים שיכולים להתנועע ברוח ולהביט אל השמש. ואני מוכרח להישאר בצל מתחת לעלים. למה אינני יכול להיות כמו פרח ולהיפתח אל השמש הטובה?"

"אתה יותר מדי שמן" אמרה אמא אדמה. "אתה רק אוכל וזולל כל הזמן".
"אבל אני יודע לרוץ ולהתקדם די מהר" אמר הזחל. "ספרי לי אמא-אדמה איך אוכל לעוף? גם אני רוצה להתקרב אל השמש, רוצה שקרניה הטובות יחבקו אותי".
"אתה רוצה יותר מדי" אמרה אמא-אדמה בחיוך. ואז פנתה לזחל ואמרה לו:
"יש דרך בה תוכל להתקרב אל השמש".
"אמרי לי, אמרי לי בבקשה!" התחנן הזחל. "מה עלי לעשות?"
"אתה צריך להיות מאוד אמיץ. להיות מוכן לישון שינה ארוכה ועמוקה מאוד .... ראשית אתה צריך לטוות לעצמך בגד לבן ממשי ולהקיף את גופך השמן בחוט משי. ואז אתה גולם. אחר-כך עליך לשכב כך בשקט ולחכות. ואז השמש תשלח אליך מלאך".
"ומה יעשה המלאך?" שאל הזחל. "זו הפתעה!" אמרה אמא-אדמה.

הזחל התרגש מאוד והתחיל לטוות סביב גופו חוטי משי דקים והיה לגולם. הוא שכב בשקט, נרדם וחלם חלומות מתוקים על שמש ופרחים. הוא חיכה הרבה, הרבה זמן.

ואז, הגיע המלאך ישר מן השמש, נכנס לתוך הגולם ושינה את צורתו של הזחל.
כשהמלאך נעלם, ראה לפתע הזחל שצמחו לו כנפיים צבעוניות והוא יכול לעוף
לעבר השמש.

הוא הוציא כנף אחת וכנף שניה, הוציא מחוש אחד ומחוש שני, וקרא בשמחה:
"אני פרח שיכול לעוף אל השמש ... כמה נפלא ... תודה לך אמא-אדמה, תודה לך
שמש טובה". הזחל הפך לפרפר. הוא רפרף ועף מפרח לפרח. שתה צוף מתוק ושר:

(שיר סיום)

"עורה עור פרפר תכול

צא מתוך הגולם,

פרוש כנפך למרום

אל קרני השמש".

האישון האורג / א. מהטה, תרגמה מאנגלית: מיכל רשף

(הסיפור נמצא בקובץ סיפורים ושירים שנאספו על ידי מחנכי וולדורף לגיל הרך באנגליה)

היה הייתה פעם, בעמק ירוק בין גבעות, ילדה ששמה איילין. היא גרה עם אביה ואמה בחווה קטנה.

אביה גידל תפוחי אדמה, חזירים וכבשים. גם חמור קטן אפור היה לו, לעזור למשוך את העגלה.

אמה טוותה צמר שנתנו הכבשים וארגה ממנו אריגים עדינים עם עיטורים בכחול, ירוק ואדום לאורך אמרות האריג.

חדרה של איילין היה בעליית הגג. מדי בוקר, כאשר איילין התעוררה, היא שכבה במיטתה והקשיבה לדרורים המצייצים צוויץ, צוויץ, צוויץ... אחר כך איילין קפצה ממיטתה, לבשה את בגדיה, שטפה את פניה במים רעננים וקרירים ודילגה במורד המדרגות לברך את אימה בנשיקה.

תחת מפתן הדלת, גרה משפחה של עכברים ואיילין השאירה להם תמיד פרורי לחם. דבר ראשון מדי בוקר, איילין הציצה ובדקה האם העכברים אכלו את הפירורים. לפעמים הם אכלו ולפעמים לא. לפעמים הם אכלו מעט והשאירו את קרום הלחם. אז איילין יכלה לראות את סימני נגיסות שינהם הקטנטנות.

אחר כך הלכה לברך את החזירים בברכת בוקר טוב ולגרד את גבם המבוצבץ עם ענף. החזירים מאוד אהבו שמגרדים להם בגב והם נחרו בהנאה כשראו את איילין מגיעה - חררר, חררר, חררר, הם אמרו. לאחר מכן איילין רצה הביתה לאכול את ארוחת הבוקר שלה.

לאחר ארוחת הבוקר, אמא של איילין ניגשה למלאכת האריגה ואיילין עזרה בעבודות הבית. היא טאטאה את הרצפה, הדיחה את הכלים, איבקה ומרקה עד שהכול היה מבריק.

כאשר סיימה את עבודתה איילין יצאה החוצה לשחק באחו שמאחורי הבית. באחו היא ראתה את הפרפרים והדבורים מבקרות את הפרחים, הקשיבה לשירת הציפורים ולפעמים הלכה בעקבות פרפרים פנימה אל היער.

יום אחד איילין העמיקה להיכנס אל תוך היער, רחוק יותר מאי פעם. היא התבוננה בסנאים העובדים ואוספים אגוזים וביציפורים המתעופפות בין הענפים. לאחר זמן מה היא הגיעה לפלג מים מפכפך, ובעודה מקשיבה לשירת המים הגיע לאוזניה קול זעיר: "או מה אעשה, מה אעשה? הפלך שלי נפל למים, או מה אעשה?"

איילין הביטה סביב והנה ראתה, יושב על ענף שבור, את האישון הקטנטן ביותר שראתה אי פעם. הוא היה בגובה הברך שלה והיה לו זקן אפור אשר הגיע עד לכפות רגליו. הוא הביט במבט כה עצוב אל תוך המים עד שאיילין רצתה לעזור לו: "מה קרה לך?" היא שאלה.

"הפלך שלי נפל לתוך הפלג", האישון הקטון אמר, "אני קטן מדי מכדי שאוכל להיכנס למים ולהוציא. זרם המים יסחוף אותי מיד".
"אני אוציא לך אותו" איילין אמרה.
מיד חלצה את נעליה ובוססה במים עד שהוציאה את הפלך הזעיר מקרקעית הפלג.

"תודה רבה לך איילין", אמר האישון הזעיר, "אם תהיי אי-פעם בצרה ותזדקקי לעזרתי, קראי לי ואראה מה אוכל לעשות".
אז הוא התיישב אל הנול שלו, אשר ניצב בסמוך והמשיך לארוג. איילין התבוננה כיצד הוא אורג מצד לצד, הלוך ושוב. כשהתבוננה יותר מקרוב ראתה שהאישון הקטן אינו אורג בחוטי צמר אלא בקורי עכביש. האריג שארג היה עדין יותר מבדי המשי העדינים ביותר. קרני השמש שחדרו מבעד לענפים צבעו אותו וגרמו לו לקרון בכל צבעי הקשת.

בשקט איילין חמקה ורצה חזרה הביתה.

ביום המחרת אביה של איילין התכונן לקחת תפוחי אדמה וחזירים אל השוק. השכם בבוקר הוא רתם את החמור האפור לעגלה והחל להעמיס עליה סלים עם תפוחי אדמה שאיילין עזרה לו לאסוף וגם שני חזירים קטנים. הוא לקח אוכל ושמיכה לדרך.

כך יצאה העגלה לדרך כשאילין רצה אחריה עד שהתעייפה מלרוץ. היא עצרה ונופפה לאביה עד שנעלם מעיניה.

הדרך לשוק שבעיר הקרובה הייתה ארוכה ואבא יחזור רק ביום המחרת. הוא יביא עמו קונה שיקנה את האריגים המשובחים שאורגת אמא.

כשאילין נכנסה חזרה הביתה, היא ראתה את אמה יושבת בכיסא ונראית מאוד עייפה. "מה קרה אמא?" שאלה איילין.

"איני חשה בטוב", ענתה אמה, "אני חושבת שאלך לשכב במיטה".
"אני אטפל בך אמא", אמרה איילין. היא הביאה לאמה משהו לשתות וכיסתה אותה בשמיכות חמות. עד מהרה אמא שקעה בשינה עמוקה.

איילין נזכרה באריג שאמה אורגת. אמא חולה, מי יוכל לסיים את האריג בזמן למחר? היא התיישבה וחשבה וחשבה. אז היא נזכרה באורג הקטן שפגשה ביער.

במהירות ועל קצות האצבעות היא יצאה מהבית ורצה דרך האחו. עד מהרה היא הגיעה לפלג המפכפך וראתה את האישון הקטן יושב שם, מעביר את הפלך שלו מצד לצד ומזמזם מנגינה בעודו אורג.

"שלום איילין", הוא קרא, "מה אוכל לעשות למענך?"
"אמא אינה חשה טוב", איילין אמרה, "ועליה לסיים את האריג שהיא אורגת עד
מחר בבוקר. האם תוכל לעזור לי?"
"אל תדאגי", האישון הקטן אמר, "שובי הביתה כעת, ואת תראי את אשר תראי".
איילין הרגישה הרבה יותר שמחה ורצה הביתה. "אל תדאגי לגבי האריג אמא",
היא אמרה.

באותו לילה שתיהן ישנו שינה עמוקה.
בבוקר, כשהתעוררה, איילין לא הקשיבה לשירת הדרורים כמו בכל בוקר, היא
רצה במורד המדרגות מהר ככל שיכלה. אמה ישבה שם, מרגישה טוב כמיקודם,
מתבוננת בהשתאות באריג הגמור המונח על הנול. זה היה האריג היפה ביותר
שראתה מימיה. לאורך קצוות האריג הייתה דוגמא יפיפייה ועדינה בצבעי כחול,
ירוק ואדום.

"מי ארג את האריג בצורה מעודנת ונאה כל כך איילין?" שאלה אמא.
"היה זה האישון הקטן אשר יושב ואורג ליד הפלג המפכפך ביער".
איילין סיפרה לאמא כיצד היא עזרה לאישון הקטן הזקן. הוא היה אחד מישויות
היער, אמרה אמא, "אל תשכחי להודות לו על טוב הלב והנדיבות שלו אלינו".
בינתיים אבא חזר הביתה מהשוק ואיתו הגיע איש גבה קומה רכוב על גב סוס.
הוא קנה את האריג היפיפה במחיר הגון.

איילין סיפרה לאבא על האישון הקטן ומיד חמקה החוצה דרך האחו אל היער. היא
חיפשה פה ושם ובכל מקום אך לא ראתה את אישון היער הקטן.
"תודה לך אורג יקר", היא קראה, "תודה על עזרתך".

משב רוח קל עבר בין הענפים והפלג פכפך ושר לה. אז איילין ידעה כי האישון
הקטן שמע אותה.